

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Dalapan

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nomor Dalapan

Saha anu ku Mantenna rék diajarkeun pangaweruh? Jeung saha anu ku Mantenna rék dipaparin ngartos kana piwulang? Nya éta anu geus disapah tina susu, jeung anu geus dijauhkeun tina susu indung.

Sabab parentah kudu tumumpuk kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik: sabab ku biwir anu gagap jeung ku basa séjén Anjeunna bakal nyarita ka ieu bangsa. Ka maranéhna Anjeunna ngandika, Ieu teh pangreureuhan anu ku maranéh bisa nyababkeun nu capé meunang reureuh; jeung ieu teh pangsegeran: tapi maranéhna teu kersa ngadéngé.

Tapi firman PANGERAN teh ka maranéhna jadi parentah demi parentah, parentah demi parentah; padalisan demi padalisan, padalisan demi padalisan; di dieu saeutik, di dinya saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy tibeubeurang ka tukang, remuk, kajiret ku sarap, jeung katangkep.

Ku sabab eta, dengekeun firman PANGERAN, eh maraneh jelema-jelema anu ngahina, anu marentah rahayat ieu nu aya di Yerusalem. Sabab maraneh geus ngadawuh, Urang geus nyieun hiji perjangjian jeung pati, jeung jeung naraka urang geus sapuk; lamun pecut banjir nu ngalimpas éta ngaliwat, éta moal nepi ka urang; sabab urang geus ngajadikeun bohong pangungsian urang, sarta handapeun kapalsuan urang geus nyumput. Ku kituna kieu timbalan Gusti ALLAH, Tingali, Kami neundeun di Sion hiji batu jadi pondasi, batu anu geus diuji, batu juru anu mulya, pondasi anu teguh; sing saha anu percaya moal buru-buru. Kaadilan ogé ku Kami bakal dijadikeun tali ukur, sarta kabeneran jadi unting-unting; jeung hujan és bakal nyapu jauh pangungsian bohong, sarta cai-cai bakal ngabanjiran tempat panyumputan. Jeung perjangjian maraneh jeung pati bakal dibatalkeun, sarta kasapukan maraneh jeung naraka moal tetep; lamun pecut banjir nu ngalimpas éta ngaliwat, harita maraneh bakal diinjak-injak ku éta. Yesaya 28:9–18.

Jalma-jalma nu ngahina anu maréntah di Yerusalem téh nyaéta para pamingpin gereja Advent Poé Katujuh Laodikia, anu sababaraha ayat saméméhna ku Yesaya geus diidentifikasi minangka “jalma-jalma mabok ti Éfraim” jeung “makuta kasombongan.” Dina poé Pentakosta, Petrus ngawalon ka jalma-jalma anu ngaku yén éta amanat keur diproklamasikeun ku jalma-jalma mabok. Mangsa hujan panungtung téh patali jeung amanat hujan panungtung anu sajati jeung anu palsu. Amanat ti Gusti salawasna ngahasilkeun dua golongan panyembah, sarta dua golongan éta sarua nginum anggur. Amanat anu disucikeun, atawa anggur anu disucikeun, nyaéta anu dipupuskeun tina sungut jalma-jalma anu teu satia dina Yoél.

Hudang, eh aranjeun nu mabok, tuluy ceurik; jeung lolong, eh sakumna aranjeun nu nginum anggur, ku sabab anggur anyar; margi éta geus dipupus tina sungut aranjeun. Joel 1:5.

Dina Yoel pasal hiji, para patani kebon anggur anu jahat, anu ngagambarkeun gereja Advent Poé Katujuh Laodikea, dihukum jeung dihakiman patalina jeung “anggur anyar” anu “dipotong” tina sungut maranéhna. Allah geus motong atawa nahan pancuran Roh Allah dina hujan ahir, sakumaha dilambangkeun ku “kurban kadaharan jeung inuman,” ti para patani kebon anggur anu jahat jeung mabok.

Pangbakti dahareun jeung pangbakti inuman geus dipupus ti Bait PANGERAN; para imam, para palayan PANGERAN, marilu. Sawah geus diruksak, nagri marilu; sabab gandum geus musna: anggur anyar geus garing, minyak geus layu. Maraneh kudu era, he para patani; ngagorowoklah, he para nu ngurus kebon anggur, ku sabab gandum jeung jawawut; lantaran panén ti sawah geus binasa. Tangkal anggur geus garing, jeung tangkal anjir geus layu; tangkal dalima, tangkal kurma deuih, jeung tangkal apel, enya sakabéh tangkal di sawah, geus rangkeg: sabab kabungahan geus rangkeg ti antara anak-anak manusa. Beubeurkeun diri maraneh, jeung ngaduhkitan, he para imam: ngagorowoklah, he para palayan altar: datang, cicing sapeupeuting maké karung, he para palayan Allah Kami: sabab pangbakti dahareun jeung pangbakti inuman geus ditahan ti Bait Allah maraneh. Hususkeun hiji puasa, serukeun hiji pasamoan raya, kumpulkeun para kokolot jeung sakabéh pangeusi nagri ka Bait PANGERAN Allah maraneh, jeung sasambat ka PANGERAN, Aduh ku poé éta! sabab poé PANGERAN geus deukeut, sarta éta bakal datang saperti karuksakan ti Nu Mahakawasa. Naha lain kadaharan geus dipupus di hareupeun panon urang, enya, kabungahan jeung kagumbiraan ti Bait Allah urang? Yoel 1:9–16.

Nalika “jalma-jalma mabok ti Éfraim” dina kitab Yesaya “hudang” dina Yoél, kaayaan anu maranéhna hudanginya téh nyaéta amanat hujan ahir—anu dilambangkeun minangka “anggur anyar.” Éta geus ditahan ti umat perjangjian pilihan Allah. “Jagong” dina éta petikan mangrupikeun kecap umum pikeun gandum atawa séréal, jeung Firman Allah téh Roti ti Sawarga, sarta dina éta petikan, éta geus “disia-siakeun.”

“Anggur anyar” téh nyaéta amanat bebeneran ayeuna anu sumping dina 9/11. “Anggur anyar geus garing” jeung “kapegat,” sabab “anggur anyar” ngan dipikawanoh ku jalma-jalma anu mulang kana jalan-jalan “heubeul” nurutkeun Yeremia, margi hiji amanat “anyar” salawasna sajalan jeung amanat “heubeul.” Kecap anu ditarjamahkeun jadi “garing” dina basa Ibrani hartina “éra.”

Jalma-jalma anu “éra” téh mangrupa jejer utama dina kitab Yoel jeung para nabi. Para nu mabok di Éfraim éra ku pesen hujan panungtungan palsu maranéhna, anu mindeng disebut minangka pesen ‘katengtreman jeung kaamanan’. Tilu lambang, nyaéta gandum, anggur anyar, jeung minyak, ngagambarkeun pesen hujan panungtungan. Hujan panungtungan ogé digambarkeun minangka curahan Roh Suci.

Padamelan Roh Suci téh nyaéta ngayakinkeun kana dosa, kayaktén, jeung panghukuman, sarta dina éta pisan runtuyan. Firman Allah ngayakinkeun kana dosa, sarta dilambangkeun ku “jagong.” Miboga “anggur anyar” nandakeun maranéhna anu miboga Roh Suci, anu dilambangkeun ku

“hujan” jeung ogé ku “anggur,” sabab boh “hujan” boh “anggur” gampang dibuktikeun minangka hiji amanat atawa doktrin.

Nanging Kami nyebutkeun ka maraneh anu sajatina; leuwih hade pikeun maraneh lamun Kami indit: sabab lamun Kami henteu indit, Sang Panglipur moal sumping ka maraneh; tapi lamun Kami angkat, Anjeunna ku Kami bakal diutus ka maraneh. Jeung lamun Anjeunna geus sumping, Anjeunna bakal nyaram dunya ngeunaan dosa, jeung ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan: Ngeunaan dosa, lantaran maranehna henteu percaya ka Kami; Ngeunaan kabeneran, lantaran Kami indit ka Rama Kami, sarta maraneh moal ningali Kami deui; Ngeunaan pangadilan, lantaran pangéran dunya ieu geus dihukum. Masih loba perkara anu rek diucapkeun ku Kami ka maraneh, tapi ayeuna maraneh can sanggup nanggungna. Sanajan kitu, lamun Anjeunna, nyaéta Roh kayaktian, geus sumping, Anjeunna bakal nungtun maraneh kana sagala kayaktian: sabab Anjeunna moal nyarita tina diri-Na sorangan; tapi naon-naon anu didangukeun-Na, éta anu bakal diucapkeun-Na: sarta Anjeunna bakal mintonkeun ka maraneh perkara-perkara anu bakal datang. Yohanes 16:7-13.

“Jagong” dina Yoél téh nyaéta Firman Allah, anu nyalahkeun ngeunaan “dosa.” “Kabeneran” dimanifestasikeun ku jalma-jalma anu geus ngahijikeun kamanusaan maranehna jeung kailahian ngaliwatan amanat bebeneran kiwari anu dilambangkeun minangka “anggur” “anyar” (amanat bebeneran kiwari). “Minyak” téh lambang tina “pangadilan,” sabab “pangadilan” dumasar kana naha jalma-jalma anu keur diadili miboga “minyak.” Jagong, anggur anyar, jeung minyak dina Yoél téh nyaéta kayakinan ngeunaan dosa, kabeneran, jeung pangadilan. Sakabéh unsur dina pagawéan Roh Suci anu patali jeung curahan hujan ahir ngawangun bebeneran-bebeneran anu kudu nguji Adventisme Laodikea, dimimitian dina 9/11 nalika Yoél maréntahkeun ka maranehna, “Hudang!”

Tilu lambang tina amanat hujan ahir sajajar jeung amanat tilu malaikat dina Wahyu opat welas, sarta para “patani” kudu “éra” jeung para “pangurus kebon anggur” kudu “ngarandeg.” Dina Yoel umat Allah teu meunang era salilana.

Aranjeun bakal nyaho yén Kami aya di tengah-tengah Israil, jeung yén Kami téh PANGERAN Allah maraneh, teu aya deui salian ti Kami; jeung umat Kami moal kungsi dipapadon éra. Joel 2:27.

Para patani jeung para nu ngarumat kebon anggur téh era sarta ngagorowok lantaran talatah hujan panungtungan palsu anu ku maranehna ditepikeun téh teu boga kakuatan pikeun ngahasilkeun kahirupan dina kebon anggur anu dipasrahkeun ka maranehna pikeun dirawat. Adventisme terang tina nabi awéwéna yén maranehna dipanggil pikeun ngalengkepan pangalaman hujan panungtungan, tapi hasil bumi di tegalan geus layu. Maranehna era sarta ceurik, utamana “pikeun gandum jeung pikeun sa’ir.” Kurban buah sulung “sa’ir” dina poé kabangkitan Kristus ngamimitian mangsa Pentakosta anu réngsé dina Pentakosta ku kurban buah sulung “gandum” dina Pentakosta. Para pamabok Éfraim era lantaran maranehna aya dina sisi anu salah tina mangsa Pentakosta, anu diulang deui ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, nalika hujan panungtungan keur turun.

“Loba anu, dina ukuran anu gedé, geus gagal narima hujan anu ti heula. Maranéhna can meunang sagala mangpaat anu ku Allah parantos disadiakeun pikeun maranéhna. Maranéhna ngaharepkeun yén kakurangan éta bakal kacumponan ku hujan panungtung. Nalika kalimpahan rahmat anu pangbeungharna bakal dicurangkeun, maranéhna boga niat muka haténa pikeun narimana. Maranéhna keur nyieun kasalahan anu pikasieuneun. Pagawéan anu geus dipimiti ku Allah dina hate manusa ku maparin cahaya jeung pangaweruh-Na, kudu terus lumangsung. Unggal jalma kudu nyadar kana kabutuhna sorangan. Hate kudu dikosongkeun tina sagala rereged sarta disucikeun pikeun pangreureuhan Roh. Ku cara ngaku jeung ninggalkeun dosa, ku doa anu daria sarta ku ngabaktikeun diri ka Allah, murid-murid baheula nyiapkeun diri pikeun curahan Roh Suci dina Poé Pentakosta. Pagawéan anu sarua, ngan dina darajat anu leuwih gedé, kudu dipigawé ayeuna. Harita, agén manusa ngan ukur kudu nyuhunkeun berkah éta, sarta ngadagoan Gusti nyampurnakeun pagawéan ngeunaan dirina. Allah anu ngamimitian éta pagawéan, sarta Anjeunna bakal ngaréngsékeun pagawéan-Na, ngajadikeun manusa sampurna dina Isa Al Masih. Tapi ulah aya ngalalaworakeun rahmat anu dilambangkeun ku hujan anu ti heula. Ngan jalma-jalma anu hirup nurut kana cahaya anu geus dipiboga anu bakal narima cahaya anu leuwih gedé. Lamun urang henteu unggal poé maju dina ngawujudkeun kautamaan-kautamaan Kristen anu aktip, urang moal ngakuan panyingkaban Roh Suci dina hujan panungtung. Éta bisa waé keur murag kana hate-hate jalma di sabudeureun urang, tapi urang moal bisa ngabédakeun atawa narimana.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Dina kontéks garis anu ku Sister White disebut “usum Péntakosta,” “hujan nu pangheulana” nyaéta Kristus ngahémbus ka murid-murid sanggeus Anjeunna turun tina pasamoan sawarga-Na sanggeus Anjeunna dihudangkeun deui. “Hujan nu pangpandeurina” dina kontéks ieu nyaéta Péntakosta. Dina alfa usum Péntakosta sababaraha tetes dihémbuskeun ka murid-murid, sarta dina omega murid-murid anu geus dihémbusan éta nyarita ku létah-létah seuneu ka sakuliah dunya. Hiji manifestasi Roh Suci dina awal jeung dina ahir. Kaallahan ngeterkeun Roh Suci ka kamanusaan ngaliwatan hiji warta dina awal, sarta kaallahan jeung kamanusaan ngahiji sakumaha dilambangkeun ku létah (kamanusaan) jeung seuneu (Kaallahan), sarta ngeterkeun Roh Suci ka kamanusaan ngaliwatan hiji warta dina ahir. Pangbakti buah cikal gandum sa’ir dina awal saluyu jeung hudangna Kristus, sarta dua roti gandum dina pangbakti buah cikal Péntakosta saluyu jeung Péntakosta.

Dua roti éta téh hiji-hijina kurban anu ngandung rahi, lambang dosa. Roti-roti éta dipanggang, ku kituna ngagambarkeun dipiceunna dosa, tapi tetep nangtungkeun bebeneran yén dua roti ayunan anu ngawakilan saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta lalaki jeung awéwé anu kungsi jadi jalma-jalma dosa anu geus disucikeun tina dosa-dosa éta ku Utusan Perjangjian dina Malakhi pasal tilu. Ku kituna, alfa tina usum Pentekosta ngawakilan Roti ti Sawarga anu ngajar murid-murid-Na, jeung omega tina usum éta miboga murid-murid anu sarua éta dilambangkeun minangka dua roti anu diangkat ka sawarga. Ku kituna, lambang kaallahan jeung kamanusaan tina létah-létah seuneu sarta diangkatna kurban ayunan anu ngalambangkeun murid-murid mawa éta amanat ka dunya ngahiji pikeun nandaan yén saratus opat puluh opat rébu téh kudu diangkat jadi hiji kurban anu sampurna ngawakilan Yesus Kristus, sarta Yesus Kristus ngawakilan yén Kaallahan anu ngahiji jeung kamanusaan henteu ngalakukeun dosa.

Gagal “narima hujan ti heula” bari ngaharepkeun yén “kurangna” tina “sagala mangpaat anu ku Allah” “disadiakeun” ngaliwatan “hujan ti heula” “baris kacukupan ku hujan panungtung” mangrupikeun “kasalahan anu pikasieuneun.” Hujan ti heula téh nyaéta “jalan-jalan baheula” milik Yeremia, anu dina 9/11 dicirian minangka jalan anu kudu dipilampah. Ieu téh “kasalahan anu pikasieuneun” sarta ogé hiji kasasaran anu kacida kuatna, anu ngabalukarkeun jalma-jalma nyangka yén maranéhna miboga hiji pekabaran hujan panungtung anu diadegkeun dina batu karang, padahal ahirna maranéhna manggihan yén pekabaranana diadegkeun dina keusik.

Petrus henteu isin pikeun nerangkeun sacara langsung saha anu mabok jeung saha anu henteu mabok dina ngawakilanana ngeunaan saratus opat puluh opat rébu dina mangsa hujan ahir. Sakabéh nabi nyarioskeun ngeunaan poé-poé panungtungan, jeung Yoél keur nangtukeun “anu mabok ti Éfraim” anu hudang sarta disanghareupan ku bukti anu écés yén hak istimewa pikeun jadi umat anu bakal ngawawarkeun sora tarik malaikat katilu dina kakawasaan hujan ahir geus dicabut salalawasna. Saratus opat puluh opat rébu téh dimekarkeun jeung diségél dina mangsa hujan ahir ti 9/11 nepi ka hukum Minggu. Maranéhna téh jalma-jalma anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat.

Petrus dina Pentecosta ngawakilan jalma-jalma anu ngumumkeun amanat hujan panungtungan, anu ku anjeunna didasarkeun kana kitab Yoel. Urang Yahudi, anu geus dipaparin tanggung jawab pikeun miéling Pentecosta sapanjang sakabéh sajarah maranéhna, ku Petrus dibéjakeun yén Pentecosta anu salila ieu ku sakabéh Pentecosta saméméhna ditunjuk ka hareup, ayeuna keur kahontal. Urang Yahudi, salaku jalma-jalma mabok ti Éfraim, kacida mabokna ku anggur Babul nepi ka maranéhna nuduh Petrus jeung sabelas rasul téh keur mabok waktu maranéhna nampilkeun amanat hujan panungtungan dina kontéks kitab Yoel. Nalika jalma-jalma mabok ti Éfraim “hudang” dina ayat lima tina pasal kahiji kitab Yoel, maranéhna disanghareupan ku prosés pangujian hujan panungtungan, di mana dua golongan kabentuk. Dina prosés pangujian éta, hiji golongan ngakuan amanat hujan panungtungan, sedengkeun golongan séjén henteu.

“Urang ulah nungguan hujan panungtung. Éta keur datang ka sakumna jalma anu daék ngakuan jeung narima ibun jeung hujan rahmat anu turun ka urang. Lamun urang ngumpulkeun remah-remah cahaya, lamun urang ngahargaan welas asih Allah anu pasti, anu resep lamun urang percaya ka Anjeunna, mangka unggal jangji bakal kacumponan. ‘Sabab sakumaha bumi ngaluarkeun pucukna, jeung sakumaha kebon nyababkeun naon-naon anu dipelak di jerona tumuwuh; kitu kénéh Gusti ALLAH bakal nyababkeun kabeneran jeung puji-pujian tumuwuh di payuneun sagala bangsa.’ Yesaya 61:11. Sakuliah bumi kudu dieusi ku kamulyaan Allah.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Ngawilah “mikawanoh” hartina “nginget deui atawa mulangkeun pangaweruh,” sabab amanat hujan panungtungan dipikawanoh ku sajarah-sajarah suci baheula anu ngagambarkeun sajarah hujan panungtungan. Sajarah Petrus dina Pentakosta diteundeun dina wangunan sajarah anu ditepikeun ku Yoel. Kaayaan Yoel babarengan jeung kacumponan ku Petrus nyayagikeun dua saksi pikeun sajarah Tangis Tengah Peuting taun 1844. Tilu saksi éta (jeung nu séjénna) kudu “dipikawanoh” minangka gambaran tina sajarah, kaayaan, jeung amanat hujan panungtungan.

Nalika Kristus ngembus ka para murid sanggeus Anjeunna naék lajeng mulang deui, hal éta téh minangka “sababaraha tetes” saméméh curahan anu agung dina poé Pentakosta. Dina awal jeung dina ahir aya hiji pancaran Roh Suci anu dicurahkeun. Sababaraha tetes ti Kristus ka para murid-Na téh mangrupa alfa tina mangsa Pentakosta anu dipungkas ku omega jeung ku dicurahkanna amanat ti para murid ka dunya. Alfa ditandaan ku kurban buahan sulung gandum sa’ir, sarta dipungkas ku kurban buahan sulung gandum. Mimiti hujan panungtungan ditandaan ku diruntuhkeunnana gedong-gedong badag di New York City dina 9/11. Éta nandaan mimiti sajarah anu nungtun kana hukum Minggu. 9/11 dilambangkeun ku kurban buahan sulung gandum sa’ir, sarta hukum Minggu téh kurban buahan sulung gandum.

Para nu mabok ti Efraim dipainget kana kanyataan a ti pagarianda ket maikkat kadakuada ket maited iti maysa a tattao a mangibunga iti umno a bunga. Ipakaammo ni Joel ti panagsukir dagiti mabobukaw babaen iti panangipakitana a ti “meat” ken “drink” a daton ket naikkaten iti balay ti Apo ken a ti “new wine” ket naikkat manipud kadagiti ngiwatda. Ti “new wine” ket baro a naparut a danum ti ubas iti Hebreo, ngem ti “wine” a inumen dagiti mabobukaw iti bersikulo lima ket napaburboran a danum ti ubas. Dua a kita ti arak, a mangitakder iti doktrina, ken iti lawag ni Joel ti doktrina ket ti damag ti udan iti maudi. Dagiti mabobukaw ti Efraim ket umin-inomda iti napaburboran a danum ti ubas, ket “naikkatda” manipud iti “baro” a kapapigsaan a naparut a danum ti ubas. Dua a kita ti arak ti mangitakder iti dua a damag ti udan iti maudi, ket dagiti mabobukaw ket “naikkatda” manipud iti nadalus a damag. Ti sao ti Hebreo a naipatarus a kas “cut off” ket naibatay iti kadaanan a pagalagadan ti tulag a panangputol kadagiti animal ken panagdaliasat iti baet dagiti paset. Ti “maikkat” wenno “cut off” ket maisuro a maipapan iti pannakaikkat kas tattao ti tulag ti Dios.

Kitab Yoél keur ngaidentifikasi umat Allah dina poé-pocé panungtungan, dimimitian ku kaum Millerit anu mucunghul minangka akibat tina dibukana meterai kitab Daniel dina taun 1798, sarta ditungtungan ku saratus opat puluh opat rébu anu mucunghul minangka akibat tina dibukana meterai kitab Daniel dina taun 1989. Dina awalna, curahan Roh Suci dilambangkeun ku kurun waktu ti pasamoan kémah di Exeter nepi ka kuciwa dina tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah éta ngalaksanakeun pasemon sapuluh parawan dina Mateus dua puluh lima, anu diulangan nepi ka unggal jéntréna dina sajarah saratus opat puluh opat rébu.

“Siloka ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

“Kuring remen dirujuk kana misil ngeunaan sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima bodo. Misil ieu geus jeung bakal digenepan nepi ka unggal jéntréna, sabab ieu miboga pilarian husus pikeun jaman ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” *Review and Herald*, 19 Agustus 1890.

“Aya hiji dunya anu keur ngagolér dina kajahatan, dina panipuan, jeung dina kasasab, dina kalangkang pati pisan,—saré, saré. Saha anu ngaraos kanyeri jiwa pikeun ngahudangkeun maranéhna? Sora naon anu tiasa ngahontal maranéhna? Pikiran abdi kabawa ka mangsa nu bakal datang nalika tanda éta bakal dipasihkeun, ‘Tingal Panganten Pameget sumping;

kaluarlah maraneh nepungan Anjeunna.’ Tapi sawatara bakal geus ngalalaworakeun pikeun meunangkeun minyak guna ngeusian deui lampu maranéhna, sarta kasép teuing maranéhna bakal manggihan yén tabiat, anu dilambangkeun ku minyak éta, teu tiasa dipindahkeun ka batur. Minyak éta nyaéta kabeneran Kristus. Eta ngalambangkeun tabiat, sarta tabiat teu tiasa dipindahkeun ka batur. Taya saurang ogé tiasa nyayagikeunana pikeun nu séjén. Unggal jalma kudu meunangkeun pikeun dirina sorangan hiji tabiat anu geus dimurnikeun tina unggal kokotor dosa.” Bible Echo, 4 Méi 1896.

Saha “anu keur ngarasa nyeri jiwa pikeun ngahudangkeun” “dunya anu keur ngagolér dina kajahatan?” Yoél ngajawab éta patalékan:

Sarta bakal kajadian, sing saha bae anu nyaur kana jenengan PANGERAN, bakal disalametkeun; sabab di Gunung Sion jeung di Yerusalem bakal aya kasalametan, sakumaha anu geus diucapkeun ku PANGERAN, jeung di antara jalma-jalma sesa anu ku PANGERAN bakal dipiwarang. Yoel 2:32.

Urang baris nuluykeun ieu perkara dina artikel saterusna.

Dina ahir soré poé kabangkitan, dua urang murid keur dina lalampahan ka Emaus, hiji kota leutik anu jarakna dalapan mil ti Yerusalem. Murid-murid ieu henteu nyekel kalungguhan anu pinunjul dina padamelan Kristus, tapi maranéhna téh jalma-jalma anu satia jeung daria percaya ka Anjeunna. Maranéhna geus sumping ka kota éta pikeun ngalaksanakeun Paska, sarta kacida bingungna ku kajadian-kajadian anu kakara lumangsung. Maranéhna geus ngadangu béja isukna ngeunaan dipiceunna layon Kristus ti jero kubur, kitu deui laporan ti para awéwé anu geus ningali para malaikat sarta geus patepang jeung Yesus. Ayeuna maranéhna keur mulang ka imahna pikeun ngarenung jeung ngadoa. Kalawan sedih maranéhna nuluykeun leumpang soréna, bari ngobrolkeun deui kajadian-kajadian pangadilan jeung panyaliban. Tacan kungsi saméméhna maranéhna ngarasa leungiteun sumanget nepi ka sakitu pisan. Tanpa harepan jeung tanpa iman, maranéhna leumpang dina kalangkang salib.

“Aranjeunna tacan maju jauh dina lalampahan maranéhna nalika aya saurang nu teu dipikawanoh ngagabung jeung maranéhna, tapi maranéhna kacida kaserepna ku kabingung jeung kuciwa nepi ka henteu niténan anjeunna kalawan taliti. Maranéhna nuluykeun pagunemanana, ngedalkeun pikiran anu aya dina haténa. Maranéhna keur nalar ngeunaan palajaran-pelajaran anu geus dipasihkeun ku Kristus, anu sigana ku maranéhna teu bisa kahartos. Nalika maranéhna nyarita ngeunaan kajadian-kajadian anu geus lumangsung, Yesus mikahayang ngahibur maranéhna. Anjeunna parantos ningali kasedihan maranéhna; Anjeunna ngartos kana pikiran-pikiran anu silih pasalia jeung matak bingung, anu nimbulkeun dina benak maranéhna ieu pamikiran, Naha Jalma ieu, anu ngantep Diri-Na dihina sakitu handapna, bisa jadi Kristus? Kasedihan maranéhna teu bisa ditahan, sarta maranéhna ceurik. Yesus terang yén haté maranéhna kaiket ka Anjeunna ku kanyaah, sarta Anjeunna mikahayang mupus cimata maranéhna, jeung ngeusian maranéhna ku kabungah jeung suka cita. Tapi Anjeunna kudu heula méré ka maranéhna palajaran-pelajaran anu moal kungsi dipopohokeun.”

“‘Mantenna ngalah ka maranéhna, Paguneman naon anu ku aranjeun keur diparandékeun silih bales, bari maranéh leumpang jeung pada sedih?’ Lajeng salah saurang ti maranéhna, anu

ngaranna Kleopas, ngawaler ka Anjeunna, ‘Naha Anjeun nyalira urang asing di Yerusalem, nepi ka teu nyaho kana perkara-perkara anu geus kajadian di dinya dina poé-poé ieu?’ Maranéhna nyaritakeun ka Anjeunna ngeunaan kuciwa maranéhna ngeunaan Guruna, ‘anu hiji nabi anu kawasa dina lampah jeung dina pangandika di payuneun Allah jeung sakumna rahayat,’ tapi, ceuk maranéhna, ‘imam-imam kapala jeung pamingpin-pamingpin kami geus nyerenkeun Anjeunna sangkan dihukum pati, sarta geus nyalibkeun Anjeunna.’ Kalawan hate nu nyeri ku kuciwa, jeung biwir nu ngageter, maranéhna nambahan, ‘Kami ngarep-ngarep yen Anjeunna teh anu bakal ngabébaskeun Israil; jeung salian ti sakabéh ieu, poé ieu geus poe katilu ti saprak eta perkara-perkara kajadian.’”

Aneh, yén para murid henteu émut kana pangandika Kristus, sarta henteu ngartos yén Anjeunna geus ngaramalkeun kajadian-kajadian anu geus karandapan! Maranéhna henteu ngartos yén bagian panungtung tina panyingkepan-Na bakal kacumponan sarua saéstuna jeung bagian anu kahiji, yén dina poe katilu Anjeunna bakal hudang deui. Ieu téh bagian anu saenyana kudu ku maranéhna diémut. Para imam jeung para pamingpin henteu mopohokeun ieu. Dina poe “sanggeus poe paranti nyiapkeun, para imam kapala jeung urang Parisi sasarengan datang ka Pilatus, pokna, Juragan, kami émut yén anu nipu éta kungsi ngucap, waktu Anjeunna masih hirup, Sanggeus tilu poe Kami baris hudang deui.” Mateus 27:62, 63. Tapi para murid henteu émut kana kecap-kecap ieu.

“Geus Anjeunna ngandika ka maranéhna, Heh nu bodo, jeung nu lambat haténa pikeun percaya ka sagala anu geus diucapkeun ku para nabi: naha lain Kristus kudu nandangan ieu sagala, tuluy asup kana kamulyaana-Na?’ Murid-murid téh ngarasa héran saha ieu jelema nu teu dipikawanoh téh, nepi ka sanggup nembus kana jiwa maranéhna anu pangjero, sarta nyarita kalawan kacida sungguhna, kalembutan, jeung simpati, sarta kalawan pinuh ku pangharepan. Pikeun kahiji kalina ti saprak Kristus dihianat, maranéhna mimiti ngarasa aya pangharepan. Mindeng maranéhna neutep kalawan tarapti ka nu marengan maranéhna téh, sarta nganggap yén kecap-kecap-Na téh sarua pisan jeung kecap-kecap anu tangtu ku Kristus bakal diucapkeun. Maranéhna pinuh ku kahéranan, sarta haté maranéhna mimiti ngagedur ku pangharepan anu pinuh ku kabungah.

“Mimitian ti Musa, nya éta Alfa sajati dina sajarah Kitab Suci, Kristus ngajentrekeun dina sakabéh Kitab Suci perkara-perkara anu nyangkaruk kana diri-Na. Upama ti mimiti Anjeunna ngawanohkeun diri-Na ka maranéhna, hate maranéhna pasti geus kacumponan. Dina kasampurnaan kabungahan maranéhna, maranéhna moal bakal ngarasa lapar kana naon-naon deui. Tapi perlu pikeun maranéhna ngartos kana kasaksian anu dipasihkeun ngeunaan Anjeunna ku lambang-lambang jeung nubuat-nubuat Perjangjian Lawas. Dina hal-hal ieu iman maranéhna kudu diteguhkeun. Kristus henteu ngalakukeun mujijat pikeun ngayakinkeun maranéhna, tapi padamelan-Na anu pangheulana nyaéta nerangkeun Kitab Suci. Maranéhna geus ningali pupusna-Na minangka ruksakna sakabéh pangharepan maranéhna. Ayeuna Anjeunna nembongkeun tina para nabi yén ieu téh bukti anu pangkuatna pikeun iman maranéhna.

Dina ngawulang ka éta murid-murid, Isa nembongkeun pentingna Perjanjian Lawas minangka kasaksian ngeunaan misi-Na. Loba jalma anu ngaku urang Kristen ayeuna miceun Perjanjian

Lawas, ku nyebutkeun yén éta geus teu aya gunana deui. Tapi kitu lain pangajaran Kristus. Kitu kacida luhurna pangajén-Na ka éta kitab, nepi ka dina hiji waktos Anjeunna ngandika, “Lamun maranéhna henteu ngadéngékeun Musa jeung para nabi, maranéhna ogé moal kabujuk, sanajan aya anu hudang tina maot.” Lukas 16:31.

“Éta téh sora Kristus anu nyarita ngaliwatan para karuhun jeung para nabi, ti jaman Adam nepi ka kajadian-kajadian panutup sajarah waktu. Jurusalamet dinyatakeun dina Perjangjian Lawas kalawan écés sarua jeung dina Perjangjian Anyar. Cahaya tina mangsa katukang anu pinuh ku nubuat éta anu ngajentrekeun kahirupan Kristus jeung pangajaran-pangajaran Perjangjian Anyar kalawan kajelasan jeung kaéndahan. Mujijat-mujijat Kristus téh mangrupa bukti kaallahan-Na; nanging bukti anu leuwih kuat yén Anjeunna téh Juruwilujeng dunya kapanggih dina ngabandingkeun nubuat-nubuat Perjangjian Lawas jeung sajarah Perjangjian Anyar.

“Ngaliwatan panalaran tina nubuat, Kristus masihan ka murid-murid-Na hiji pamahaman anu leres ngeunaan naon anu bakal jadi kaayaan-Na dina kamanusaan. Harepan maranéhna ngeunaan hiji Al Masih anu bakal nyekel tahta-Na jeung kakawasaan karajaan-Na saluyu jeung kahayang manusa geus nyasabkeun. Eta bakal ngahalangan kana pamahaman anu leres ngeunaan panurunan-Na ti kalungguhan anu pangluhurna ka kalungguhan anu panghandapna anu bisa dicekel. Kristus miharep supaya pamanggih murid-murid-Na jadi murni jeung leres dina unggal rinci. Maranéhna kudu ngartos sajarah mungkin ngeunaan cangkir kasangsaraan anu geus diparengkeun ka Anjeunna. Anjeunna nembongkeun ka maranéhna yén papacangan anu pikasieuneun, anu can bisa ku maranéhna kahartos, téh mangrupa panggenepan tina perjangjian anu dijieun saméméh dasar dunya diteundeun. Kristus kudu pupus, sakumaha unggal palanggar hukum kudu pupus lamun manéhna terus hirup dina dosa. Sakabéh ieu kudu kajadian, tapi ahirna lain dina eleh, tapi dina kameunangan anu mulya jeung langgeng. Yesus ngabejaan ka maranéhna yén unggal tarékah kudu dipigawé pikeun nyalametkeun dunya tina dosa. Nu jadi pangikut-Na kudu hirup sakumaha Anjeunna hirup, jeung digawe sakumaha Anjeunna digawe, kalayan tarékah anu sumanget, tabah, jeung teu kendat-kendat.”

“Ku kituna Kristus ngawangkong ka murid-murid-Na, muka pikiran maranéhna supaya maranéhna ngartos kana Kitab Suci. Murid-murid téh geus cape, tapi paguneman éta teu ngaleuleus. Kecap-kecap hirup jeung kayakinan murag tina biwir Jurusalamet. Tapi panon maranéhna tetep kahalangan. Nalika Anjeunna nyaritakeun ka maranéhna ngeunaan ragragna Yerusalem, maranéhna neutep ka kota anu geus ditangtukeun kana kabinasaan éta bari ceurik. Tapi can saeutik ogé maranéhna nyangka saha sabenerna rerencangan salalana maranéhna téh. Maranéhna henteu nyangka yén jejer paguneman maranéhna téh keur leumpang di gigireun maranéhna; sabab Kristus nyarioskeun ngeunaan diri-Na sorangan saolah-olah Anjeunna téh jalma séjén. Maranéhna nyangka yén Anjeunna téh salah saurang ti antara jalma-jalma anu geus hadir dina pésta gedé éta, sarta ayeuna keur mulang ka imahna. Anjeunna leumpang kalayan ati-ati saperti maranéhna dina batu-batu kasar, sarta ti waktu ka waktu eureun babarengan jeung maranéhna pikeun sakeudeung ngareureuhkeun diri. Ku kituna maranéhna neraskeun lalampahan sapanjang jalan pagunungan éta, sedengkeun Anjeunna anu moal lila deui baris nyangking kalungguhan-Na di katuhu Allah, sarta anu tiasa ngucap, ‘Sagala kakawasaan geus dipasrahkeun ka Kami di sawarga jeung di bumi,’ leumpang di gigireun maranéhna. Mateus 28:18.”

“Salila dina lalampahan éta panonpoé geus tilelep, sarta saméméh para nu keur iinditan ngahontal tempat pangreureuhan maranéhna, para pagawé di sawah geus ninggalkeun pagawéan maranéhna. Nalika para murid rék asup ka imah maranéhna, jalma nu teu dipikawanoh éta nembongan saolah-olah Anjeunna badé nuluykeun lalampahan-Na. Tapi para murid ngarasa katarik ku Anjeunna. Jiwa maranéhna lapar pikeun ngadangu leuwih seueur deui ti Anjeunna. ‘Cicing jeung kami,’ ceuk maranéhna. Anjeunna henteu katingali saperti nu narima éta uleman, tapi maranéhna terus ngadesek ka Anjeunna, bari ngadesek kieu, ‘Geus deukeut ka peuting, sarta poéna geus kacida soréna.’ Kristus ngabulkeun ieu pamenta sarta ‘asup pikeun cicing jeung maranéhna.’”

“Upami para murid teu nekenkeun uleman maranéhna, maranéhna moal nyaho yén sobat sapa mujian maranéhna téh nyaéta Gusti anu geus gugah tina maot. Kristus moal kungsi maksa diri-Na supaya marengan saha waé. Anjeunna merhatikeun jalma-jalma anu merlukeun Anjeunna. Kalawan bungah Anjeunna bakal asup ka imah anu pangsaderhana-na, sarta ngalipur manah anu pangrendahna. Tapi lamun manusa teuing teu paduli nepi ka teu mikiran Tamu sawarga éta, atawa teu nyuhunkeun sangkan Anjeunna cicing jeung maranéhna, Anjeunna teras ngalangkung. Ku kituna loba jalma ngalaman karugian anu gedé. Maranéhna teu nyaho Kristus, sakumaha para murid ogé teu nyaho ka Anjeunna waktu Anjeunna leumpang babarengan jeung maranéhna di jalan.”

“Tuang sonten anu basajan, ngan roti, geura disiapkeun. Eta dipasrahkeun ka hareupeun Tamu, anu parantos calik di tungtung méja. Ayeuna Anjeunna ngulinkeun panangan-Na pikeun ngaberkahan tuangeun. Murid-murid mundur ku kaheranan. Sasamana maranéhna ngalegaan panangan-Na dina cara anu sarua pisan sakumaha Guruna sok ngalakukeun baheula. Maranéhna neutep deui, jeung lah, dina panangan-Na maranéhna ningali tapak paku. Duanana sakaligus sasauran, Ieu Gusti Yesus! Anjeunna parantos gugah tina antara nu maraot!”

“Maranéhna gugah tuluy sujud di suku-Na sarta nyembah ka Anjeunna, tapi Anjeunna geus ngiles tina paningal maranéhna. Maranéhna neutep ka tempat anu tadi diperenahkeun ku Hiji Jalma anu awak-Na kakara kénéh ngagolér dina kubur, tuluy silih sebut, ‘Naha lain hate urang ngabebela di jero diri urang, waktu Anjeunna nyarita ka urang di jalan, jeung waktu Anjeunna muka Kitab Suci ka urang?’”

“Tapi ku ieu warta anu agung kudu ditepikeun, maranéhna teu bisa calik sarta ngawangkong. Kacapé jeung lapar maranéhna geus leungit. Dahareun maranéhna ditinggalkeun teu kakecap, sarta pinuh ku kabungah maranéhna geuwat indit deui ngaliwatan jalan anu sarua anu tadi ku maranéhna dipaké datang, buru-buru rék ngawartakeun ieu béja ka para murid di kota. Dina sawatara bagéan, éta jalan teu aman, tapi maranéhna nanjak ngalangkungan tempat-tempat anu lungkawing, ngalésot dina batu-batu anu leueur. Maranéhna teu ningali, maranéhna teu nyaho, yén maranéhna aya dina panangtayungan Anjeunna anu geus ngalanglang éta jalan babarengan jeung maranéhna. Kalawan tongkat palancong aya dina leungeun, maranéhna terus maju, hayang indit leuwih gancang tibatan anu ku maranéhna wani dipigawé. Maranéhna leungiteun tapak jalanna, tapi manggihan deui. Kadang lumpat, kadang titajong, maranéhna terus ngadorong ka hareup, sarta Réréncangan maranéhna anu teu katempo salawasna caket di gigir

maranéhna sapanjang jalan.”

“Peuting téh poék, tapi Panonpoé Kabeneran keur nyorot ka maranéhna. Haténa ngaluncat ku kabungah. Maranéhna siga aya dina dunya anu anyar. Kristus téh Jurusalamet anu hirup. Maranéhna henteu deui ngungun ka Anjeunna saolah-olah Anjeunna parantos pupus. Kristus parantos gugah—éta diucapkeun ku maranéhna deui-deui. Ieu téh amanat anu keur dibawa ku maranéhna ka jalma-jalma anu keur kasedih. Maranéhna kudu nyaritakeun ka maranéhna carita anu endah ngeunaan lalampahan ka Emmaus. Maranéhna kudu nyaritakeun saha anu ngagabung jeung maranéhna di jalan. Maranéhna mawa amanat anu pangagungna anu kungsi dipasihkeun ka dunya, hiji amanat kabar kabungah anu kana éta pangharepan kulawarga manusa pikeun mangsa ayeuna jeung pikeun kalanggengan gumantung.” *The Desire of Ages*, 795–801.